

L'INTRANSIGENT

Val 10 cènts.

PERIODIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS

BARCELONA

(ADHERIT A LA "UNIÓ CATALANISTA")

3 Octubre 1918

AFIRMACIÓ NACIONALISTA

L'acte de la Lliga

Fou un acte verament nacionalista; els dos ministres de l'Espanya gran intentaren provar que eren allí on eren avans, però, bé prou que tots sabem que 'l seu nacionalisme d'abans estava probat en fets i l'acte d'ahir eren solament paraules i res més que paraules.

Parla En Ventosa

En tots els nostres actes En Prat de la Riba és el nostre seny inspirador. Quan En Rodés i jo vàrem entrar al Govern En Prat ja havia mort. I no obstant ell inspirava la nostra acció política. Ell era el més decidit partidari de participar en el Govern d'Espanya.

Si en Prat de la Riba no hagués mort, no sabem si en Rodés hauria estat ministre; però molt bé saben els Senyors Ventosa i Cambó que no ho haurien sigut de l'Espanya gran, sinó de la República confederada d'Iberia. Morí en Prat i del somni del gran idealista en sortí el conte xinès de l'Espanya gran.

Sense l'ideal nacionalista la nostra acció seria efimera com la d'altres ministres catalans que hi ha hagut. Mantenint el nostre ideal és com podem arribar a que la nostra obra sigui feconda.

Mantenint el nostre ideal, senyor Ventosa, i entrant en el govern per salvar el règim, que ja s'enderrocava per si sol, tot i afirmant que no era la hora de parlar de l'autonomia; precisament quan molts nacionalistes opinaven que era la gran hora de parlar-ne... (exemple Irlanda) ha fet un gran servei a la monarquia i a la «Nación española» però el que és a Catalunya li hi han ben bé fet la saníssima...

Mirem com sorgeixen valors polítics a la Rússia desfeta, a l'Àustria i a Irlanda, i constatem l'idealisme dels missatges de Wilson. Nosaltres, doncs,

no podem ésser una excepció, no podem incloure'ns en els problemes materials, que seria cuidar solament la vida animal de l'home. Sense el nostre ideal cauríem en la desfeta. Fixem-nos amb les classes conservadores. Si en elles manqués ideal sortirien en lluita totes les concupiscències perquè haurien fet triomfar la cobdícia.

Deia En Cambó a Covadonga: «Jo tinc fe cega en Espanya». I dic això aquí perquè es vegi que no parlem diferent allí. Com En Cambó haig de dir que tinc fe en Espanya. Però no en una Espanya uniforme, sinó en una Espanya que cada poble tingui la seva llibertat (ovació): que Catalunya tingui l'autonomia que li pertoca per la seva personalitat i que el lligam que ens uneixi amb Espanya sigui de germanor. (Ovació).

Aquest era l'ideal d'En Prat. Seguim la seva obra i que aquest sigui el major homenatge que poguem tributar-li. (Grandiosa ovació).

O nosaltres no sabem llegir o tot això vol dir que es l'hora, pot ser única de que Catalunya realitzi els seus anhels nacionals. En quan al que 'ns diu que's té de demostrar que no 'ns guia l'antipatia ni repulsió als altres; creiem que com que dels altres no en tenim de fer ens té sens cap cuidado la seva opinió.

Parla En Cambó

Avui el retrat d'En Prat de la Riba presideix aquest acte, però el seu esperit ha de presidir sempre la nostra actuació. No's presentarà cap moment, en la actuació del catalanisme, en que no's trobi en l'obra escrita d'En Prat de la Riba o en les paraules que d'ell recordem, la norma que deu seguir-se.

No volem que 'ns governin bé, el que volem és que deixin de governar-nos.

Prat de la Riba

No's van pendre acords;—les delegacions—em demanaren que articulés el projecte en forma concreta; ho vaig fer i en un dels últims concells l'acord fou contrari.

De manera que d'Espanya en trauran l'autonomia, l'integral autonomia; el reconeixement de Catalunya Nació; però per ara res, ni les delegacions. Caram, caram, ves perquè no hi heu de tenir confiança amb els ministres de l'Espanya gran, tan bé que ho expliquen tot i vosaltres no sabeu entendre-ho.

No temem el catalanista impacient; aquest demà estarà amb nosaltres, (potser no). Temem més als d'esperit pacífic que entenen que governant nosaltres està tot resolt.

Nostre govern passarà sens que faci res per Catalunya i Espanya.

No refreneu el vostre entusiasme; sigueu cada dia més catalanistes que sent-ho ens fareu un servei a nosaltres, i donareu forces, no al govern, sinó a la massa immensa d'Espanya.

Entenen-ho així, a la sortida, els joves nacionalistes es deixaren portar per l'entusiasme. Tot i tenint en compte que éssent cada dia més catalanistes potser n'arribarà un que's trovaran separatistes de cop i volta. En quan això de la massa immensa d'Espanya; confessem-ho ingenuament va ésser l'únic del discurs que no varem entendre.

Al acabar de parlar en Cambó resonà una ovació; seguida però freda i de compliment, com la gent assistí al teatre. Una ovació molt «gente bien» molt Espanya gran.

La sortida

Fou el veritable acte d'Afirmació Nacionalista. Durant la celebració, a dintre del Teatre i a fóra, van ésser repartides unes fulles amb fragments de la traducció catalana del Missatge del president Wilson.

La gentada sortí del Teatre aplaudint i cantant «Els Segadors» malgrat alguns senyors «Esteve» protestessin potser perquè creuen que amb aquests temps d'Espanya gran, no està bé que's cantin. La gentada carrer Major avall continuà cantant i donant visques; tots ells foren contestats amb gran entusiasme. De sobte un nombros grup que anava al front de la manifestació, constituït per joves pertanyents a les següents entitats nacionalistes radicals: Centre Nacionalista Català, Joventut Nacionalista La Falç, Grup Joventut L'Avençada, Joventut Nacionalista Renaixença, Joventut Catalanista Els nets dels almogàvers i moltes altres; aparegué una bandera catalana junt amb una altra de la gran República Nord-Americana, seguint aplaudides entusiastament i saludades amb crits de «Visca els lliberadors de Cuba» «Gloria a Wilson» «Visca la revisió del tractat d'Utrecht». Un troç mes avall uns quants individus entenen que tot això no estava gaire amb relació amb el conte xinès de l'Espanya gran, no saben que tenia que veure el nacionalisme català amb Nord-Amèrica, inicià una lleu protesta envers la significació dels manifestants, que acabaren amb vives discussions que es convertiren amb cops de puny i garrotades al intentar alguns dels contramanifestants fer baixar la bandera nord-americana, no logrant-ho ni molt menys puix foren rebuts violentment. I, malgrat «la estupenda» informació del «Correo Catalán», la bandera de Nord-Amèrica, ben alta i escoltada convenientment desfilà tot el carrer Major aplaudida i vitorejada constantment i éssent a més defensada amb la deguda forma (llegeixis a cops de puny i garrotades) envers els que intentaren a cada pas pendre-la.

Al arribar cantonada a la Diagonal veint-se impotents els contramanifes-